

Надія

Борис Грінченко

Зів'яла вже та квітка запашна,
Її нема — сама суха стеблина...
А як цвіла, лишаючи, вона,
Аж кращою ставала вся долина!..
Тепер лука порожня і сумна:
Вона була її краса єдина...
Надія-квіт умерла, одцвіла,
Її нема — вмирають поривання...
Була вона—душа тоді жила,
Жили у їй високі почування:
Вона душі теплом святим була...
Тепер там ніч, холодне нудьгування...

1895